

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascési proficere cupientium utilitatem ac
subsídium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

§. 3. De Sacerdote.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

§. III.

De Sacerdote.

I. Est Clericus ad offerendum DEO incrementum Sacrificium, aliisque Sacramenta administranda legitimè ordinatus, de quo quinque præcipue Alceas sunt scienda.

II. Primum est, ut *Vocatio ad eundem* *ac prudenter inquiratur*: intelligitur autem hoc loco *Vocationis* nomine nihil aliud, quàm dispositio divinæ providentiæ, quâ pro suo beneplacito quosdam homines seligit, & segregat ad opus Ministerij divini, ipsisque qualitates & gratias ad id necessarias elargitur. Unde patet ex tribus potissimum indicijs colligi posse vocationem. 1. *Ex impulsione divina*: si scilicet post orationem crebram, aliisque pia opera (eo fine, ut DEUS manifestet voluntatem suam) præmissa, bono fine (qualis est DEI gloria major, propria & aliena Salus & perfectio: non autem laboris fuga, spes questûs, honoris aucupatio, respectus humanus &c.) ad hunc Statum impelli se sentiat. 2. *Dispositione naturali*: si videlicet medijs ad hunc Statum necessarijs (qualia sunt, carentia irregularitatis aut Canonici alterius impedimenti, doctrina sufficiens, vita irreprehensibilis, donum continentiæ, & similia) sufficienter instructum se advertat. 3. *Approbatione humana*: eorum maximè, quos DEI loco veneramur (uti sunt Episcopus, Patres Spirituales, Confessarij) quæ tunc saltem non modicè ad vocationem certius cognoscendam conducit, quando ex prioribus duobus indicijs non evidenter certitudo vocationis cognosci-

cognoscitur; cum enim, teste S. Gregorio, sæpe mens sibi de seipsa mentiatur, & fingat se de bono opere amare, quod non amat; & de mundi gloriâ non amare, quod amat; meritò ad mendacium hoc evitandum, aliena requiruntur consilia, illudque Salomonis hoc in negotio præ oculis habetur: Habe fiduciam in Domino ex toto corde tuo, & ne innitaris prudentiæ tuæ.

III. Alterum est, ut eadem *Vocatio legitime suscipiatur*: ad quod tria necessaria sunt. 1. Ut cum *debita celeritate* arripiatur, ad imitationem Apostolorum, qui à Christo vocati, statim relictis omnibus secuti sunt illum. 2. *Cum debita intentione*: nec scilicet fini bono & supernaturali, profanus atque terrestris, velut principalis adjungatur; sic enim & alter finis bonus vitaretur, cum bonum non nisi ex integrâ causâ, malum autem ex quolibet defectu oriatur. 3. *Cum amplissima grati animi affectione*: prout ipsius beneficii magnitudo requirit. Certè in Sacerdotibus vel maximè locum habere credendum est, verissimum illud S. Bernardi effectum: Nihil ita displicet DEO, præsertim in Filiis gratiarum, quàm ingratitude.

IV. Tertium est, ut *Scopus & perfectio vocationi præfixa sufficienter intelligatur*: quæ in eo consistit, ut munera omnia ad Sacerdotalem Statum pertinentia (qualia sunt, officij divini recitatio, Sacrificij oblatio, & si curam animarum habet, etiam prædicatio, ac Sacramentorum administratio) cum magna alacritate, diligentia, & constantiâ obeat, ita ut de eo dici queat, quod Pater æternus de similibus Operariis S. Catharinæ Sen. dixit: Verè tales appellari possent alter Jesus Crucifixus Unigenitus meus, ex eo, quòd assumpserit in

officiū ejus. Ipse venit velut Mediator, ut miseriam auferret, & ita pacificaret hominem, & mihi reconciliaret, rolando multa patienter; ita faciunt isti cum desiderio cruciato Sancto suo, qui Mediatores efficiuntur cum orationibus humilibus, cum verbis exhortationis, & suam vitam sanctam proponunt omnibus in exemplum. Relucent in eis lapides pretiosi virtutum cum verā patientiā supportando defectus aliorum. Isti sunt hami, eum quibus capiunt animas. Aliās verò eidem de similibus Pastoribus dicebat: Isti erant veri Hortulani, qui sollicitè cum sancto Zelo ac timore DEI spinas peccatorum evellebant, plantando virtutum odoriferas in Ecclesia plantas: unde Subditi vivebant virtuosè cum sancto timore, quotidie crescentes velut odoriferi flores in corpore mystico S. Matris Ecclesiæ.

V. Quartum est, ut dignè æstimetur talis vocatio, inde enim non levis haurietur stimulus ad eandem sollicitè implendam. Porro hæc æstimatio concipi potest ex triplici capite. 1. Ex dignitate hujus Status, quæ tanta est, ut Vasquez non sine fundamento ex ipsius S. Thomæ doctrinā petito doceat, constitui posse virtutis habitum ab observantia communi distinctum, circa cultum Sacerdotum, quòd in eis specialis ratio dignitatis alterius generis, quàm civilis. 2. Ex potestate: quod enim datum non est Angelis (inquit S. Augustinus) concessum est Hominibus. Sacerdos enim hoc ineffabile conficit mysterium, & Angeli conficienti quasi Famuli assistunt. Super hoc tam insigni privilegio stupet cælum, terra miratur, veretur homo, horret infernus, contremiscit Diabolus, & veneratur quàm plurimum Angelica celsitudo. Sed & de altera potestate, scilicet absolvendi à peccatis loquens S. Chrysostomus ait:

ait: Quidnam hoc aliud esse dicas, nisi omnium rerum
caelestium potestatem illis à DEO esse concessam? quo-
runcunque enim, ait, peccata retinueritis, retentalunt:
quamam obsecro potestas hâc unâ major esse queat?
3. Ex *privilegiis* huic Statui concessis: qualia sunt im-
munitas à vectigalibus, à censu, à Tutela, susceptione
militum, à tribunali Laicorum, & ut à nullo, nisi Su-
periore, sine pœna excommunicationis, graviter quoad
corpus lædi possint, id quod clarè Fabianus Papa indi-
cavit dicens: Sacerdotes, quos Dominus suos esse vo-
luit, non sunt leviter tractandi, nec lacerandi, vel te-
merè accusandi, quoniam eorum causas sibi Dominus
reservare voluit, & suo iudicio vindicare. Unde &
ipse Dominus, teste Anacleto Pontifice, sacri sui corporis
tractatores à vilibus ac reprobis, ac non idoneis Perso-
nis infamari noluit, nec calumniari permisit, sed ipse
proprio flagello Sacerdotes è templo ejecit.

VI. Quintum est, *ut eadem vocatio dignè im-
pleatur*: juxta Apostoli monitum: Obsecro vos ego
vinculus in Domino, ut dignè ambuletis vocatione, quâ
voati estis. Ad hoc autem præstandum duo requirun-
tur, nempe ut qualitates, & instrumenta ad functiones
suas ritè obeundas necessaria studiosè conquirat: & ut
pericula, vocationis impletionem impediencia, fortiter
ac generosè removeat.

VII. Primum ergo horum caput quod attinet, tria
præcipuè instrumenta necessaria sunt Sacerdoti. 1. *Ma-
gna*, id est, sufficiens *scientia*: ita in primis DEUS indicavit,
dum jam olim in Rationali iudicii doctrinam & verita-
tem poni iussit, ut essent in pectore Aaron: cæcos Sa-
cerdotes à ministerio repelli iussit: præceptum æter-
num Leviticæ generationi posuit, ut habeant scientiam
discer-

discernendi inter sanctum & profanum, inter pollutum & mundum, doceantque Filios Israël omnia legitima eius: & tandem Sacerdotibus ignorantibus per Oseam dici iussit: Quia tu scientiam repulisti, repellam te, ne Sacerdotio fungaris mihi. Eandem scientiam etiam non obscure requisiverunt Apostoli & SS. Patres. S. Petrus enim Ecclesiæ Rectoribus scribens, parati, inquit, esse debetis rationem reddere omnipotenti vos ad satisfactionem, de ea fide, quæ in vobis est. S. Paulus Timotheo scribens, attende, inquit, lectioni, exhortationi, & doctrinæ. S. Chrysostomus boni Sacerdotis, inquit, conversatio sine verbo, tenet quidem Sanctos in sanctitate per suum exemplum, adducere autem ignorantem ad scientiam non potest. S. Isidorus ait, elaborandum esse Sacerdotibus, ut ignorantiam à se quasi pestem abjiciant. S. Leo: si in Laicis vix tolerabilis videtur ignorantia, quanto magis in his, qui præsent, nec excusatione digna est, nec veni. Denique ejusdem necessitatem, ipsa experientia, & damna ex illius defectu exorta, satis ostendunt. Nam ipsâ Scripturâ teste, propterea captivus ductus est Populus, quia non habuit scientiam. Et iterum; Spectatores ejus cæci omnes, nescierunt universi, canes muti non valentes latrare, ipsi Pastores ignoraverunt intelligentiam; ideo omnes in viam suam declinaverunt, unusquisque ad avaritiam suam à summo usque ad novissimum. Merito ergo S. Augustinus Fratres suos alloquens ait: Eja ergo Fratres mei, qui Pastores rationabilium ovium nuncupamini, festinate rapere non sophismata paganorum, non carmina Poëtarum, non argutias Philosophorum, de quibus tam Auditores, quam Doctores reddituri aliquando sunt rationem; sed sua-

suavem illam Sapienciam Sapienciarum, seu Theologiam; hæc est enim Scientia Scientiarum, Angelorum ferculum, Archangelorum voluptas, Apostolorum gloria, Patriarcharum fiducia, Prophetarum spes, Martyrum corona, robur Virginum, Religiosorum refectio, Episcoporum vocatio, Sacerdotum cellarium, Infantium exordium, Viduarum Alphabetum, Conjugatorum pulchritudo, Mortuorum resurrectio, æterna denique Viventium protectio.

VIII. Secundum instrumentum Sacerdotis est *major Prudentia*: hinc Christus Apostolis dixit: Estote prudentes sicut serpentes. Et iterum: Quis putas est fidelis servus & prudens, quem constituit Dominus super familiam suam? Et meritò, cum enim Prudentia sit moderatrix & auriga virtutum, ornatricque affectuum, & morum doctrix, nunquam sine ea officium suum ritè atque securè peragere poterit Sacerdos. Hinc rectè S. Chrysostomus, non solùm, ait, mundum putumque Sacerdotem esse oportet, ut qui tali Ministerio dignus habitus sit, sed etiam prudentem, & longoriterum variarum usu experienciæque donatum, ut non minorem rerum sæcularium, quàm Mundani ipsi in Mundo commorantes, cognitionem habeant.

IX. Tertium instrumentum est *maxima Sanctitas*, in puritate animi, & virtutum possessione ac exercitio consistens: nam Sacerdotibus dixit DEUS: Sancti estote, quia ego sanctus sum. Et iterum: Sancti erunt DEO suo Sacerdotes, & non polluent nomè ejus: incensum enim Domini, & panes DEI sui offerunt, & ideo sancti erunt. Hinc Moyse præcepit: Applicabis Aaron & Filios ejus ad fores tabernaculi testimonij, & lotos aquâ indues sanctis vestibus, ut ministrent mihi.
Super

Super quæ verba S. Ambrosius discurrens ait: Si tot in figuris opus erat, quid non fiet in veritate? dilce Sacerdos, quid sit vestimenta tua ablui: dilce, quid sit corpus mundum in administratione Sacramentorum afferre. Si populus sine ablutione vestimentorum suorum, prohibebatur accedere ad hostiam suam, tulle lotus mente pariter & corpore, audes pro aliis supplicare, & ministrare? Meritò ergo S. Bernardus exclamans, væ, ait, iis, qui ambulantes in carne, DEO placere non possunt, & placare præsumunt.

X. Porro inter virtutes præ reliquis exiguntur à Sacerdote. 1. *Devotio*: hæc enim, teste Belsæo, omne illius decus, fulgur, ornamentum, majestas, & anima Sacerdotij, & potissimum illius trophæum ac triumphus est. Certè Ezechiel inter abominaciones, quas DEUS ei ostendit, non immeritò etiam illam commemorat, quòd viderit Senes & canis conspersos, tergum altari obvertere, & ad templi januam respicere. 2. *Castitas*: nam incorruptio facit proximum DEO, Salomone teste; hinc Christus Discipulis dixit: Sint lumbi vestri præcincti, & lucernæ ardentes in manibus vestris. Et S. Paulus Timotheum adhortans: Exemplum esto fidelium in verbo, in conversatione, & caritate, in fide, in castitate. S. quoque Augustinus: Omnibus castitas pernecessaria est, sed maximè Ministris Ecclesiæ altaris, quorum vita aliorum debet esse eruditio. Et meritò; si enim de Ethnicis sacrificulis cecinit Tibullus:

Vos quoque abesse procul jubeo, discedite ab
aris,

Quæ dedit hesternâ gaudia nocte Venus.
Casta placent Superis.

Sia

Si in veteri lege Sacerdotes pro Populo hostiam offerentes, debebant ab Uxoribus separari, purificari, & nec vinum, nec siceram, aut aliud quid ad voluptates carnales excitans bibere audebant: Si S. Paulus sæcularibus suavitatis, ut abstineant ab invicem ad tempus, ut facilius vacent orationi: Si herbam, cui Agnus castus nomen est, quis tangens pudicus efficitur: Si aves illæ, quæ circa Orientem versantes aromatibus, cinnanomo, & caryophyllis pascuntur, corruptionem nesciunt; quanto magis Sacerdos Sacrificium infinities perfectum offerens, & ad orationem pro Populo offerendam ex vocationis suæ instituto obligatus, totiesque Agnum castissimum, arborémque vitæ sumens, ab omni luxuriâ abstinere debet. Hinc, teste S. Ambrosio, rectè Sacerdotes apibus comparantur; quia sicut apes, castitatem corporis præferunt, cibum vitæ cælestis exhibent, aculeum legis exercent, puri ad satisfactionem, suaves ad refectionem, severi ad ultionem. 3. *Zelus animarum*: ita ut pro tessera sibi familiari habeat illud Regis Sodomorum dictum: Da mihi animas, cætera tolle tibi. Ut velut bonus Pastor animam suam ponat pro ovibus suis, diceréque jure possit cum S. Davide: Zelus domûs tuæ comedit me. Eum in finem certò sibi persuadeat, quod S. Chrysostomus non sine fundamento pronuntiavit, nimirum hoc nostræ salutis argumentum esse, & occasionem, si non solùm pro nobis ipsis solliciti, sed & proximo utiles fuerimus, ipsum ad viam veritatis manu ducentes. 4. *Manfuetudo*: servum quippe Domini, juxta S. Pauli monitum, non oportet litigare, sed mansuetum esse ad omnes. Id quod præcipuè erga Peccatores observandû dixit; Fratres, si præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto,

delicto, vos, qui spirituales estis, hujusmodi instruite in spiritu lenitatis, considerantes invicem, alter alterius onera portate, & sic adimplebitis legem Christi; qui Apostolis suis dixit: Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris. Hinc DEUS in veteri Testamento, & Ecclesia etiam in novo, oleum in consecratione Sacerdotis adhiberi præcipit. Semper itaque Sacerdos sententiam S. Bernardi ob oculos habeat: Discite, qui judicatis terram, esse debere vos Matres, non verò Dominos Subditorum vestrorum; ita vos gerite, ut amemini, non verò timeamini, si verò severitate interdum opus est, paterna sit, non tyrannica: Patres vos gerite in reprehendendo, Matres in defendendo, mansuescite, ponite feritatem, suspendite verbera, producite ubera, pectora lacte pinguescant, non typho turgescant. Cur tam graviter opprimitis, quorum sollicitudo & cura vobis incumbit? Caveant ergo Sacerdotes, ne ob neglectam hanc virtutem audiant quondam à DEO: Vos autem cum austeritate imperabatis eis, & cum potentia, & dispersæ sunt oves meæ, Sequantur potius consilium Roboamo à Senioribus datum: Si hodie obedieris Populo huic, & servi eris, & petitione eorum cesseris, locutusque fueris ad eos verba lenia, erunt tibi servi cunctis diebus. 5. Est *Modestia & gravitas*: quæ in tribus potissimum elucere debet, nempe in *vestitu*, ita ut, quemadmodum S. Hieronymus monet, vestis nec satis munda, nec sordida, aut ulla diversitate notabilis sit, ne digito monstretur, & hoc vitio vertatur. In *verbis*: nam licet interdum honesta joci & suavia sint, tamen ab Ecclesiastica abhorrent regulam: quomodo enim probare poterimus, quod in Scripturæ corpore neutiquam reperire est? inquit rectè S. Ambrosius.

brofius. Imò S. Bernardus dicere aufus est: Nugæ inter ſæculares nugæ ſunt: in ore Sacerdotis blaſphemix: Conſecraſti os tuum DEO: talibus jam aperire illicitum: adſuefacere ſacrilegium. In moribus: ita ut illud S. Auguſtini ſemper non tantùm ob oculos habeat, ſed reipsâ impleat: In omnibus moribus veſtris nihil ſit, quod cujuſquam offendat aſpectum, ſed quod veſtrâ deceat ſanctitatem. 6. *Liberalitas*: tum erga *Peregrinos*, juxta Iſaiæ monitum: Frange eſurienti panem tuum, & egenos, vagòsque induc in domum. Id quod Sacerdotibus præcipuè convenit, teſte Gratiano, ne ſit de numero eorum, quibus in iudicio dicetur: Hoſpes fui, & non ſuſcepiftis me. Tum erga *Pauperes*: juxta monitum Nannetenſis Concilij dicentis: Inſtruendi ſunt Presbyteri, paritèrque admonendi, quatenus noverint decimas & oblationes, quas à Fidelibus recipiunt, pauperum, & peregrinorum eſſe ſtipendia, atque ideo eadem non ut propria uſurpanda, ſed velut fidei commiſſa. Aurum quippe, ut rectè dixit S. Ambroſius, Eccleſia habet, non ut ſervet, ſed ut erogat, & ſubveniat in neceſſitatibus. Hinc S. Bernardus ait: Quidquid Sacerdos præter neceſſarium victum, & veſtitem ſimplicem de altari retines, tuum non eſt, rapina eſt, ſacrilegium eſt. Væ ergo, exclamat alibi, væ tibi Clerice, mors in olla, mors in tuis deliciis eſt: ideo præſertim, quia, quæ comedis, peccata ſunt populi. 7. Tandem eſt *Taciturnitas*, & ſecreti præcipuè cuſtodia; Sacerdotes quippe DEI, hominùmque ſunt Secretarij, unde ſibi ab his contingere putent, quod Alexander Ephaſtioni fecit, dum arcanum quodpiam illi committens, ſimul ori annulum, quo ſecreti admoneret, impreſſit.

pressit. Hic certè vel maximè locum habet illud Moyses pronunciatum : Vas, quod non habuerit operculum, nec ligaturam desuper, immundum erit. Hinc & mustela, quæ per aurem concipere, & ore parere dicitur, inter immunda animalia reputatur. Quare semper illud Paulinus Sacerdos usurpet : Audivi arcana verba, quæ non licet homini loqui.

XI. Alterum caput ad dignam vocationis executionem pertinens est *periculorum fuga* : quorum quidem tria sunt præcipua, nempe 1. *Divitia* : Sacerdotes quippe tales DEI Adjutores, teste S. Bernardus esse oportet, qui marsupia non exhauriant, sed corde reficiant, & crimina corrigant : famæ provideant, non invideant alienæ : qui nõ de dote Viduæ, & patrimonio Crucifixi, se vel suos ditare festinent, gratis acciperunt : qui redeant fatigati quidem, sed non suffocinati curiosis & pretiosis. Et meritò, quia, ut S. Hieronymus optimè dixit, quicumque DEUM possidet, & cum Propheta dicit : Pars mea Dominus : nihil extra Dominum habere potest : at si quid aliud habet præter Dominum, pars ejus non erit Dominus. Si enim aurum, argentum, possessiones, variam supellectilem habuerit, cum istis partibus Dominus pars ejus fieri non dignabitur. Hinc, ut idem alibi dixit, ignominia Sacerdotis est, propriis studere divitiis. Ut qui potius cum Apostolis dicere debent : Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te. Et iterum : Habentes alimenta, & quibus tegamur, his contenti simus. Itaque tres præcipuè occasiones devitet Sacerdos : in quibus lepram avaritiæ cum Giezi contrahere potest, nempe ab importuna exactione solarij (ne, dum nimis emungit, sanguinè eliciat, & ovium suarum à se animos avertat.)

munerum acceptione (ut dicere olim cum solatio illud Samuelis possit : Loquimini de me coram Domino, & coram Christo ejus, si de manu cujusquam munus accepi, utrum bovem cujusquam tulerim aut asinum) ab Eleemosynarum distributione aut Testamentorum executione : uti prudenter monuit S. Basilius, dicens: Prætextu sublevandæ pauperum inopiæ provideto, ne fias studio inexplebili congerendæ pecuniæ obnoxius, adeò, ut si quis afferat pecunias in usum inopum erogandas, ipse item certò cognoveris, aliquos fulciendæ vitæ præsidio destitutos atque indigos, is, in cujus ære sunt pecuniæ, fac, consilio tuo tecum eat, ut adferat egenis Fratribus erogaturus : neque contingat, ut, cum dissipandas ipse acceperis, earum affectu conscientia nitior, sitim ducat avaritiæ, & inquinetur. Certè S. Philippus Nerus suos sapienter admonuit, ut, si velent fructum copiosum facere in aliis, à marsupiis aliorum abstinere. 2. Alterum, quod fugere studiosè debet, est vinum intemperanter haustum : vinum quippe & mulieres apostatate faciunt Sapientes, teste Ecclesiastico ; hinc olim in vereri lege, quando intrare debeant in templū testimonij, à vino, & quod inebriare potest, abstinere debebant. Et meritò, cum nihil æquè & auctoritatem minuat, & mentem ad functiones Sacerdotales ineptam efficiat, quàm vinolentia ; summâque confusio & ignominia fit, JESUM Christum pauperem, Crucifixum, & esurientem fartis prædicare corporibus, & jejuniorum doctrinam rubentes buccas, tumentiaque ora proferre. 3. Tertium, quod præ aliis fugiendum est, mulierum familiaritas censeatur : nam, ut sapienter S. Hieronymus dixit, prima tentamenta Clericorum sunt feminarum frequentes accessus : ille

sexus reprehensibiles exhibet Clericos : quid tibi revera cum feminis, qui ad altare cum Domino fabularis te in publico cuncti, te in agro rustici, aratores ac vinatores quotidie lacerabunt, si contra depositum fidei, cum feminis habitare contendis. Mihi crede, non potest toto corde cum Domino habitare, qui feminarum accessibus copulatur. Hinc P. Ludovicus de Ponte meritò sequentia documenta suggerit ad hoc periculum declinandum. 1. *Ne habitet in eadem domo cum feminis*, nisi quas antiqui Concilij Nicæni Canones permittunt, quales sunt Mater, Amita, Soror &c. Quâ de re egregiè S. Hieronymus, memento, inquit, quòd una femina de Paradiso expulerit eum, quem DEUS in ipso collocaverat : quare meritò timere potes, ne tibi sit occasio discedendi ex Paradiso Religionis, & ipsius Ecclesiæ, ac proinde gloriæ Paradisi amittendi. 2. *Ne visitet feminas suspectas, aut ab eis visitari se sine causa gravi permittat*: ita idem Sanctus iterum suavitè dicens: Hospitiolum tuum aut ratò, aut nunquam mulierum pedes terant, quia non potest toto corde cum DEO habitare, qui feminarum accessibus copulatur. Feminam, quam bene videris Convetsantem, mente dilige, non corporali frequentia. 3. *Ut nunquam solus, absque gravissima necessitate, cum solâ maneat*: nam Sacerdos solus, teste D. Thoma, est dæmonium solitarium: eò quòd non habens Custodem Angelum visibilem, qui ipsum coërceat, & retrahat ab his, quæ appetit, sibi ipsi est Dæmon. Nam Dæmon videns solum cum sola statim occurrit tanquam tertius ad illos sollicitandos, ac denique illos prostermit. 4. *Ne tangat, aut tangi se permittat ab ullâ feminâ, nisi in casu ingentis necessitatis*: exemplo S. Ursini Abbat

tis in agone jam constituti, & tamen mulieri aurem ad nares, ut deprehenderet, num adhuc spiraret, applicanti dicentis: Recede à me mulier, adhuc igniculus vivit: paleam tolle. Nimirum sicut non potest homo abscondere ignem in sinu suo, ut vestimenta illius non ardeant: aut ambulare super prunas, ut non comburantur plantæ ejus, sic qui ingreditur ad mulierem proximi sui, non erit mundus, cum tetigerit eam. 5. *Ut etiam munera & literas ab illis missas non temerè facileque admittat:* nam crebra munuscula, ait Sanctus Hieronymus, & dulces literas, & sudariola, & prægustatos cibos Sanctus amor non habet: hæc enim omnia carnem sapiunt, & procul sunt ab amore casto. Quæ omnia ut tantò facilius præstet, amorem DEI animo suo firmiter inserrare studeat, cum enim, teste Sancto Hieronymo, valde difficile sit, animam non amare rem aliquam, amore Spiritûs, carnis amor vincendus est, & unius desiderium, alterius desiderio mortificandum, ut, quantum ex altero minuitur, tantum alterum crescat.

§. IV.

De Consilio.

I. Est inquisitio eorum, quæ sunt ad finem, operabilium à nobis, non minimorum, nec determinantum, uti S. Thomas 2. 2. q. 12. a. 3. de quo Sequentia Ascetæ præcipuè scienda sunt.

II. Primum est, ut certò sibi persuadeat, unum ex præcipuis medijs ad perfectionem conducentibus esse, ut frequenter à Viris & Patribus spiritualibus Consilium petatur, id quod S. Climacus sequentibus verbis sat clare ostendit: *Quicumque revera voluntatem*